

ЕКСКЛУЗИВНО: ПОСЛЕДЊИ ИНТЕРВЈУ ДРАГОША КАЛАЈИЋА

Званична против стварне Европе

„Исходи референдума у Француској и Холандији уливају наду у промене. То је једно велико НЕ глобализацији, англоамеричком бездушном либералном капитализму и имиграцији, а једно велико посредно ДА за одбрану европских вредности и обичаја, за одбрану европске отаџбине од инвазије и пропасти, за очување и развој европског стила живота”

„Нација Прес”

За само неколико протеклих година објавио је студије *Европска идеологија* и друго издање књиге

Русија устаје

, допуњено целом једном „књигом у књизи”, као и романе идеја

Последњи Европљани

и

Српска деца царства

. Српска иде(ологи)ја и српско поимање Европе добили су тим књигама важне нове

путоказе, као и оснажења за креативна суочавања са новим искушењима епохе.

Удружење крајишких Срба своју награду за животно дело — прелепи прстен по узору на средњовековне, украшен мотивом розете манастира Крка — ове године доделило је њему. Уручење је на Видовдан.

Уосталом, повода и разлога за разговор са Драгошем Калајићем никада није мањкало, баш као ни симболике у чињеници да је ово први интервју нашег месечника.

Ваше књиге објављене током првих година новог миленијума представљају круну дугогодишњег критичког сагледавања бирократске структуре зване Европска Унија. Сматрате да је ЕУ претворена у опасни инструмент у рукама најве

**ћ
их непријатеља Европе?**

Није потребна велика памет да би се схватило како је уједињење европских нација и држава једини пут уздизања Европљана из ове немоћи, пут стицања моћи неопходних за ваљане одговоре на све веће изазове и претње, планетарних размера. Истичем ту чињеницу зато што злонамерни или заблесављени поборници овакве *Европске уније* свако порицање па и најмању сумњу у њену ваљаност неосновано проглашавају противљењем уједињењу, националистичком ускогрудошћу, популистичком себичношћу или, у најбољем случају,

евроскептицизمو

м. Суштина питања пред којим стоји

Европска унија

је да ли она уопште заслужује свој придев. То питање било је први покретач трагања за политичким особеностима европског човека у арени света, чије сам налазе изложио у студији

Европска идеологија

, закључивши да је

Европска унија

сушта супротност.

Узмимо за пример хијерархију врлина и вредности коју Жорж Димезил зове *идеологија троделности*

а какву европски човек носи у себи хиљадама година, од праисторије. На врху су духовне и етичке врлине те одговарајуће установе и улоге, од суверена и државе, до религије и свештенства. Следи функција одбране, дакле изворно племство, војне и безбедносне снаге, те коначно свет плодности и производње, економија у најширем смислу тог појма, у служби потреба заједнице. Та хијерархија указује и на најупутнији редослед чинова стварања државе или савеза држава, какав нам потврђује и историјско искуство.

Европска унија

је пак започела да се образује не од врха, већ са дна, посве наопако, од економије и *заједничког тржишта*

, уздигнутог, патолошки, не само на разину битног циља

Европске уније

већ и врхунске сврхе постојања човека и заједнице. С таквом наопакошћу није се могло отићи далеко а поготово не уздићи са дна економских условљавања. То је као брак из рачуна, који постоји све док се не судари с првим свођењем рачуна и кризом међусобних себичности те похлепа.

„ЕУРОИСЛАМ” ИЛИ „ШЕРИЈАТСКА ЕВРОПА”

Неопходно је такође истаћи да је такав наопаки покрет наложио и наметнуо — силом отворених уцена, претњи, али и поткупљивања — атлантски окупатор Европе, како би европске нације и државе лишио суверенитета те их претворио у своје немоћне сужње. Ми се данас налазимо скоро на крају процеса губитка не само суверенитета већ и основних средстава политичког деловања за добробит националних заједница и одговарајућих држава. Скоро све је предато *Европској комисији*, влади *Европске уније* без икакве демократске основе, која *de facto*

сама себе бира. Ипак, такве жртве нису уродиле увећањем и јачањем општег, европског суверенитета и политичких моћи, већ све нестаје у неком бездану

. *Европска унија*

нема ни суверенитет, ни спољну политику, ни одбрамбене снаге, ни средства те моћи истинске економске политике за добробит европских нација. Подређена чланица

Светске трговинске
организације

Европска унија

је принуђена да се одриче не само права да субвенцијама помаже своје ратаре, без којих би њихови производи морали бити скупљи од увожених из Трећег света — права оспораваног као облик нелојалне конкуренције — већ и права да штити своје тржиште.

Заузврат, бриселска еврократија производи на десетине хиљада најчешће халуцинантно бесмислених прописа и декрета, што циљају да униште огромно богатство европских културних, обичајних па и прехрамбених разлика. Ту је и закон који прогони „деликт мишљења”, на начине много горе од оних које смо упознали под псеудосоцијалистичким системом.

Италијански дневник *Ринашита* недавно је објавио Ваш обимни оглед, насловљен *Г лупа Европа*,

у коме опту

ж

ујете

”

еврократију

”

за противевропски расизам. На основу каквих увида сте то закљу

ч

или?

На основу многих, почевши од противуречја имиграционе политике. Под изговором да Европу треба подмладити, да су због вертикалног пада наталитета угрожени пензиони фондови те надасве да европској производњи недостаје радна снага — премда *Европска унија*

пати од хроничне незапослености око дванаест одсто радно способног становништва — еврократија све чини да подстиче имиграцију трећесветских маса очајника. Јужне границе Европе су

de facto

отворене. У мају месецу комисија

Европског парламента

је бесно наложила Италији да врати једну групу избачених, илегалних имиграната из Африке, те да их чак и обештети. С друге стране, држављанима нових чланица из Источне Европе забрањено је, током седам година од дана пријема, да траже посао у *Европској унији*.

Дакле, само за бледолике Европљане не важе чак ни основна људска права.

Томе треба придодати и отворену мржњу еврократа спрам хришћанства коју осведочава и чињеница да нису хтели унети чак ни пуки помен вероисповести огромне већине Европљана у *Преамбулу Устава* пропалог на референдумима у Француској и Холандији. Пожурили су с тим противхришћанским *Уставом* како би отворили пут пријему Турске, с последицом преокрета демографске слике и свођења Европљана на мањину. Главни медији еврократа, од *Welt und Sonntag*

до

Corriere della Sera

, већ отворено предочавају читаоцима како не треба више да брину да ли ће Европа бити хришћанска или исламска: током овог века постаће исламска, „само је питање да ли ће то бити шеријатски ислам, или еуроислам”

ИСТОРИЈСКО „НЕ” БЛЕДОЛИКИХ

Како гледате на исходе референдума о европском Уставу у Француској и Холандији?

Они нам тачно одају огромни раскол између званичне, легалне, и оне стварне, једине легитимне Европе, између отуђених, осионих псеудоелита, у служби туђинских те и противевропских центара моћи, с једне стране — и европских нација, с друге. Сваки пут кад се еврократа усуде да распишу референдум о некој одлуци — изгубе га. Зато и ускраћују такав облик изворне, непосредне демократије. Уосталом, већ је Жак Делор

признао да *Европска унија* пати од *мања демократије*. Колико су се еврократи узохолили сведочи и јавно хвалисање једног како сви који уђу у

Европску унију — постају њихови робови

. У сваком случају, исходи референдума уливају наду у промене. То је једно велико *не*

глобализацији, англоамеричком, бездушном либералном капитализму те имиграцији, једно велико, посредно

да

за одбрану европских вредности и обичаја, за одбрану европске отаџбине од инвазије и пропасти, за очување и развој европског стила живота.

Како Вам сад у том контексту изгледа залагање овдашњих политичких елита за улазак Србије и Црне Горе

Европску унију

?

Оно је било и остало велика увреда српској памети и части. Реч је о прозирном настојању да се махањем таквим обећањем скрене пажња народа с катастрофе коју су починили спрегом велеиздаје, лоповлука и незнања те упуту ка новом лажном обећању и *лудом радовању*. Говоре о уласку наше растурене и понижене војске, на коленима, у НАТО — који није успео да освоји ниједан педаљ српске земље — а не кажу колико милијарди долара новог задуживања ће наш народ морати да поднесе да би платио цену, од потпуне промене наоружања до издржавања сопствених војника, нових јањичара, на туђим ратиштима, у борби против исламског света коју би требало по сваку цену да избегнемо и да тражимо с њим путеве сарадње.

Говоре о уласку у *Европску унију* као да је то питање дана, а и пре поменутих референдума званичници Брисела су отворено предочавали да ћемо бити примљени око 2020. године. Шта да радимо петнаест година? Да седимо скрштених руку и да бестидно, просјачки или паразитски сањамо живот од социјалне помоћи, односно од фондова који су већ истањени и којих кроз неку годину више неће ни бити? Сад, после референдума, поставља се питање не само да ли ће бити нових пријема већ уопште да ли ће *Европска унија* постојати, бар у овом, наопаком облику.

НАЦИОНАЛНО И ДРЖАВНО САМОУБИСТВО

Коначно, овдашњи самозвани европеисти не пружају одговор на битно питање: ако заједница Србије и Црне Горе буде примљена у *Европску унију* — где ће већ сад, на прагу *Европске уније*, необуздано агресивна и безобзирна, уцењивачка и претећа Турска бити највећа демографска, политичка и војна сила — како ћемо одбранити земљу од инвазије милиона Турака жељних плодне земље, шумског хлада, чистих извора воде а и лепих жена? Према проценама Жан Пјер Руа, изложеним на страницама париског

L'E

х

press

од 12. фебруара 2002. године, одмах по пријему Турске око петнаест милиона турских имиграната ће провалити у европске просторе да их насељавају. Први су на удару Бугарска и Србија, где већ постоје и верски услови, џамије и наклоњено, муслиманско становништво. Дакле, како ћемо спречити поништење плодова српских устанака, кад то посредно захтевају прописи

Европске уније

о слободном кретању роба, капитала, услуга... и људи?

Само нека тешка будала или мазохиста од државника може прижељкивати да буде члан таквог друштва и изврши национално и државно самоубиство. Зато сматрам да један од услова да неко буде председник државе мора бити и макар просечна интелигенција, с одговарајућим тестирањем, да нам се не догоди да председавају мозгови у зони дебилитета. Кад би народи у *Европској унији* добили слободу одлучивања — сви би из ње главачки изашли. Нама би највише одговарао привилеговани статус у робној размени.

Да ли најбољи умови и највиши духови у народима Западне Европе увиђају опасности од катастрофалних исхода свих тих процеса и шта предузимају да нешто промене?

И у том домену видимо огромни раскол између лажне елите, коју на власти одржава атлантски Левијатан (да употребим једну успелу алегорију Карла Шмита) — и стварне елите Европљана, која је гурнута на маргине и лишена приступа медијима масовних комуникација те демонизована и криминализована сваки пут кад успе да пробије заверу ћутања. Ипак, та елита неуморно дела и припрема оно што је битно, идејне и културне основе за препород Европе и Европљана, након предстојећег економског слома.

Гледајући ствари само геометријски, продужавајући постојеће линије кроз неку идеалну, ничим ометану перспективу ка хоризонтима будућности, нема наде. Ипак, наша највећа нада и узданица се зове управо *катастрофа* о којој говорите. У тој првенствено економској катастрофи која неминовно предстоји, Европљани ће се пробудити из анестезије, надасве из обмана Мамона, и мораће потражити своје, напуштене или издане, веродостојне основе живота. Мораће поново открити да смисао живота не почива у дембелијској потрошњи, где влада очајање, већ у мисији и жртви, труду и борби, који су извори животне радости, како је умно уочио и доказао нобеловац Конрад Лоренц у

Осам смртних грехова цивилизован

ог човечанства

. Тад ће најбољи умови и највиши духови својим мислима и делима извршити улоге којима су посвећени.

ВЕЛИКА ЕВРОПСКА АЛТЕРНАТИВА

Ипак, утисак са (југо)истока Европе је да се Западна Европа већ предала. Шта је у таквој ситуацији наша ду

**ж
ност према својим народима и отаџбинама, као и према Европи као нашој заједни
ч
кој отаџбини?**

Ви сте потпуно у праву: Западна Европа се одавно предала на милост и немилост атлантском Левијатану и његовој суштински старозаветној идеологији слављења материјалног богаћења као битног смисла живота те похлепе и пљачке, себичности и неслободе. Ипак, у сваком западноевропском народу имамо један замашан део снажне националне самосвести и воље отпора — величине око једне петине — представљен јединим живим политичким покретима, од суштински неодеголистичког *Националног фронта*, до регионалистичких, попут *Фламанског блока* или *Лиге Норд*, што данас, у коалиционој влади, парадоксално, једина брани Италију од глобализације, таласа имиграције и самовоље еврократа.

Европским рођацима под сенком наказне, лихварске и тровачке цивилизације Запада можемо најбоље помоћи залажући се за велику европску алтернативу, за свеколики савез са Русијом и осталим православним земљама. Уосталом, сад је дошао на нас ред да преузмемо вођство на великом маршу Европљана, од праисторије ка надисторији.

Судећи и по Вашим новим делима, очи наде у велики преокрет и европски противпокрет усмерене су ка Русији?

Видите, да би *Европска унија* заслужила свој придев она се мора, поред осталог али првенствено ослободити сужањства атлантском Левијатану и Мамону, мора постати доиста суверена и независна, неусловљива и у сваком погледу самодовољна, силна и моћна. Такав циљ она може постићи само у вишестраној симбиози са Русијом, која би пружила све оно што данас недостаје, од ванредних културних, интелектуалних и душевних снага, преко потпуне војне безбедности, до енергетске и сировинске независности те огромног тржишта евроазијских размера. Тада би

Европска унија

и

Русија

, тако удружени, могли помоћи осталом свету и спасти га од најгорег, лихварског колонијализма, еуфемистички званог

дужничка економија

, што свуда производи беду и глад, покрећући масе очајника ка европским обалама

илузија.

Садашња српска политичка класа као да је потпуно глува и слепа за ове епохалне изазове и изложене аргументе. Шта је узрок: незнање, недораслост, комплекс није вредности према странцима, накарадна селекција, или пак свесна злонамерност, тешки облици квари издаја? жи,

Све што сте набројали. Дужност је патриотских снага да смело спознају размере катастрофе у којој се налазимо те да приступе великом окупљању стварних елита из отаџбине и расејања, ради стварања програма националног спаса и предузимања општег уздизања. Касно је али није прекасно за велико усправљање из рушевина. У том домену посебну одговорност управо својом величином и организованашћу има Српска радикална странка.

Нажалост, уместо да приређује научне скупове посвећене спасу Србије, она их приређује у знак инфантилно трагикомичних израза верности свом хашком оптуженику, кога би најлакше и најбрже ослободио основани захтев бранитеља да буде подвргнут психијатријском испитивању, што би извесно утврдило његову неурачунљивост, од које, уосталом, пате и неки овдашњи званичници, почевши од кума поменутог.

Уместо да се сва баци погледима и деловањима ка очекиваном и не тако далеком хоризонту будућности преузимања вођства, предводећи велики покрет препорода, *Српска радикална странка*

се јалово исцрпљује у смицалицама једног дубоко компромитованог квазиполитичког, псеудопарламентарног и извесно противдемократског система, поклањајући му тако неоправдани легитимитет. Зар челници

Српске радикалне странке

не виде да на тај начин непотребно преузимају део бар моралне одговорности за издају и слом, уместо да се отргну из тог брлога и преузму вођство великог народног гнева против недостојних представника?

ОДБРАНА КУЛТУРЕ, ОДБРАНА КУЛТУРОМ

Извесно је да се једна од најважнијих европских битака води на пољу културе, образована и васпитана младих нараштаја?

То је најважнија европска битка. Већ током Другог светског рата, амерички геополитичар Николас Спајкмен утврдио је да се огромна, светска превој Европљана састоји у њиховој памети, у систему васпитања и образовања. Био је то знак окупатору да Европљане лиши те предности и од 1945. године започео је процес разарања европског образовног система — што је стварао слободне и самомислеће личности, уместо мајмуне — почевши од прогона латинског и старогрчког језика, философије и етике те класичне музике и истинског, такође класичног ликовног васпитања, замењеног идолатријом *дечијег цртежа*, односно насилним продужењем инфантилне неукости. Главни циљ атлантских покретача

студ

ентске револуције 1968.

били су управо остаци европског високошколског система.

Сад видимо учинке: масе младих подљуди, који не знају ништа, нити разумеју ишта, и чији је језик толико осиромашен и изопачен да су им последично и осећања те мисли једнако закржљали. Уместо да на питања одговарају, усмено или писмено, јавно и исцрпно, као некад, они ћутке заокружују један од три могућа одговора, као на тв-квизовима, обично се уздајући у срећу. У таквим условима дужност родитеља је да замене наопако школовање а дужност иоле самосвесних ученика је да предузму самообразовање, као што је то чинило моје поколење, одбијајући комунистичку индоктринацију, што осведочавају и многе странице романа *Српска деца царства*.

Ваља пре свега знати да нема истинског образовања без знања неког од великих језика — попут немачког или француског, италијанског или шпанског — који располажу и преводима битних дела.

Судбина је нашем српском поколењу наменила да крајем другог миленијума будемо последњи херојски браниоци Европе, сами и оклеветани, а затим да својим привременим поразом измеримо дубину пада лажне Европе. Какве капитале и поуке би требало да изнесемо из тог страшног каљена, за борбе које тек предстоје или су у току?

Неопходно је, пре свега, истаћи како српски народ није доживео *привремени пораз* од својих непријатеља већ од спреге сопствене малодушности, разочараности и лаковерности, испољене кобног 5. октобра 2000. године. То указује да је наша национална свест сачињена од осећања, која су, као и сва, поводљива и променљива. Недостаје нам унутрашња, идеолошка кичма и грађа, способна да нас одржи постојаним чак и када осећања спласну. И зато сам написао

Европску идеологију

. Нажалост, на пољу политичких избора ванредно су ретке прилике оних између добра и зла. Углавном се пружају избори између већег и мањег зла. Систем пре 5. октобра био је неупоредиво мање зло од оног које је потом завладало.

Током херојских деведесетих, ми смо стекли ванредне капитале знања, самоспознаје и самопоштовања. Они који су имали неке илузије о модерној цивилизацији Запада — сагорели су их. Ми сад знамо да смо способни за највеће подвиге. Вратили смо дугове онима којих нема и пружили огромни капитал поноса онима којих још нема. Успели смо да одолимо опсади и нападу сила немерљивих, односно највеће силе света. Управо непријатељство те силе сенилног варварства открива нам, посредно, да у себи носимо врлине и вредности које ће бити основа европског препорода, изградње истинског савеза Европљана, од Рејкјавика до Владивостока.

**Познато је да у свом „делотворном песимизму” и „херојском реализму акције” ника да не о
ч
ајавате ве
ћ
се храбро борите за решена. Каква решена за Србију и Европу предви
ђ
ате?**

Онај који очајава помаже непријатељу да га победи. А решење је само једно и зове се *Русија*

.
<

ПРОЈЕКАТ СРЕБРЕНИЦА

Банде и продуценти

Како сте доживели приказивање видео-записа стрељања муслиманских заробљеника у Сребреници?

Тешко, мучно, ужасно, као и сваки приказ врхунског нечовештва. Тешко ми је било видети и злураду еуфорију владајуће класе, која је у томе видела крунски доказ свог ружења и клеветања српске борбе. Као да је ико икада порицао да су неке паравојне јединице или банде чиниле ратне злочине, каквих је имао и има, нажалост, неизбежно, сваки па и наш рат. Још је бесрамније што је у томе чак званично и злурадо виђен некакав доказ против председника Караџића и генерала Младића. Недостојни председник државе чак је указао пуно поверење једностраном, непријатељском, дакле пристрасном извештају о Сребреници, као да ми не знамо да га је влада Републике

Српске прихватила под силним притисцима, уценама и претњама, као што се под истом силом, претходно, својеручним потписима, лишила шест од девет елемената суверенитета, стечених нечувеним ратним жртвама и потврђених Дејтонским споразумом.

За мене је тај видео-запис, *a prima vista*, управо сушта супротност оног што тврде србофоби на власти. То је крунски доказ да су налогодавци злочина паравојних формација у Сребреници обавештајне службе НАТО-а, којима је су били преко потребни такви поводи за војну, бомбардерску интервенцију, која је одмах уследила. Очигледно је да битни циљ тог злочина није толико масакр заробљеника већ снимање масакра, дакле документовање злочина. На то указује и дијалог између сниматеља и команданта банде, у којем га први пожурује, јер су му батерије при крају, док га зликовац уверава да ће све бити почињено на време. Да има у овом свету неког лудака способног да тако нешто почини само да би то снимиио због свог хира и ужитка — то је могуће, али да их толико буде на једном месту и у једном часу, вољни да сами прибаве и неком предају доказе свог злочинства те тако потпишу оптужницу против себе — то је немогуће. Чињеница да убице не крију своја лица већ их спокојно показују тв-објективу сведочи да су имали апсолутно поверење у обећања страних налогодаваца и платиша тог видео-записа да ће бити „покривени” и заштићени од сваке истраге.

Уосталом, већ је први осуђени пред Хашким псеудотрибуналом за злочине у Сребреници, Хрват Дражен Ердемовић, припадник једне паравојне јединице, под заклетвом изјавио како су од Врховне команде Војске Републике Српске били добили наредбу да се према заробљеницима опходе према правилима Женевске конвенције, док се њихов командант — за кога се потом испоставило да је агент једне непријатељске обавештајне службе — на то није обазирао.

Не могу да схватим како ни прваци патриотских снага не виде да тај видео-запис оптужује стране обавештајне службе. Где им је памет? Зар су толико заглупели и обневидели?

Сребреница изискује непристрасно истраживање међународног скупа стручњака, у коме би требало да буду и муслимански те српски. То истраживање ваља да обухвати не само један, кобни дан, већ три крваве године те енклаве, која није била разоружана, како је налагао споразум. Мир и суживот морају почивати на истини, а све што се чини око Сребренице мени личи на настојање да се вештачки и злонамерно храни муслиманско злопамћење и осветољубље те стварају услови за обнову сукоба. <

(„Европа нација”, број 1, јун 2005)

Објављено: понедељак, 11. јул 2016, 23:35h